Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 28 вересня 2010 року № 37 (357)

УКРАЇНЦІ СВІТУ ПРОТЕСТУЮТЬ

Українська громада Америки відмовилася зустрічатися з Віктором Януковичем

Валентин ЛАБУНСЬКИЙ,
головний редактор
тижневика
«Nova газета», Нью-Йорк

Збираючись до Нью-Йорка для участи в роботі 65-ї сесії Генеральної Асамблеї ООН, Віктор Янукович та його почт запланували не тільки виступ з високої трибуни й цілу низку зустрічей в кулуарах, які зазвичай відбуваються у всіх глав держав та урядів, які приїздять на сесію ГА, а й примирення з українською громадою.

Для цього на адресу Українського конгресового комітету Америки через українське посольство у Вашингтоні заздалегідь було надіслано листа. Після прочитання його складається враження, що український президент та його спічрайтери гадають, що в Америці живуть українці, яким абсолютно невідомі українські реалії й «подвиги» нині чинної української влади.

Втім, українська Америка знає про все не гірше, ніж материкова Україна. А тому відповідь Януковичу американських українців була відповідною.

«Через посольство України у Вашингтоні, – наголошується в листі за підписами президента УККА Тамари Галло-Олексій та секретаря Марії Дупляк, – ми одержали Вашого листа, за що вдячні.

Дозвольте на початку сказати, що саме одержання листа виповнило нас великою надією не тільки на діалог з теперішньою владою в Україні на чолі з Вами, а також на велику зміну у курсі політики України під час Вашого президентства...

...Прийміть від нас вислови глибокого розчарування і здивування після прочитання самого тексту Вашого листа.

Закінчення на 2-й стор.

У ЖОВТНІ РАДА ЄВРОПИ РОЗГЛЯДАТИМЕ СПРАВУ ЗАБІЛОГО

Ганна Северінсен поставить це питання на засіданні Ради Європи.

Впливовий захисник демократії та колишній віце-голова моніторингового комітету Ради Європи в інтерв'ю «Газеті по-львівськи» розповіла, як її непокоять факти порушення прав людини, як-от «справа істориків». На запитання, чи провокують занепокоення справи, подібні до справи Забілого, чи виноситимуть їх, наприклад, на розгляд Ради Європи, Ганна Северінсен сказала:

«Дискусія в цій справі має обов'язково набути якнайширшого розголосу, і це дійсно привід для побоювань. Я хочу конкретно запропонувати винести це на засідання Ради Європи у жовтні. Ми, ясна річ, сподіваємося, що такі випадки не повторюватимуться, але побоюємося цього».

А в своєму інтерв'ю «Новому погляду» пані Северінсен додала, що незаконне затримання СБУ директора Національного музею-меморіалу «Тюрма на Лонцького» Руслана Забілого «швидше за все, можна сприймати як демонстрацію сили з боку влади».

Правозахисник переконана: «Не може йтися про державну таємницю держави, якої вже не існує. Це явна спроба налякати істориків, інших інтелектуалів, які можуть мати власну думку і, відповідно, вести різні неупереджені історичні дослідження».

Пані Северінсен проводить моніторинг політичної ситуації в Україні.

Прес-центр Центру досліджень
визвольного руху

Наталія ОСЬМАК

ЧИН І ЧЕСТЬ

ВАСИЛЬ КУК. ЛЮДИНА З ЛЕГЕНДИ

Як уже повідомлялося, 12 вересня 2010 року в селі Красне Львівської області відбувся чин освячення пам'ятника – козацького хреста на могилі генерал-хорунжого, головного командира Української Повстанської Армії, голови Генерального секретаріату Української Головної Визвольної Ради, голови Проводу ОУН в Україні Василя Кука. Учасниками цього величного заходу стали комбатанти – ветерани Української Повстанської Армії Всеукраїнського Братства ОУН та УПА на чолі з головою Михайлом Зеленчуком, делегація Спілки офіцерів України, яку очолив капітан першого рангу Євген Лупаков, представники Конгресу Українських Націоналістів на чолі з заступником голови КУН Миколою Пшевлоцьким, а також Товариства політичних в'язнів та репресованих України, Краснянська станиця «Пласту», Золочівська «Просвіта», делегації політичних партій та громадських організацій, численна родина Василя Кука та син Юрій Кук. Пам'ять Василя Кука вшанували депутати обласної Ради, Бузької районної та місцевої адміністрацій, церковні громади, історики.

Урочистості розпочалися Державним гімном України, який виконав хор села Задвір'я разом з усіма учасниками дійства.

Освячення пам'ятника на могилі провели священик греко-католицької церкви св. Іллі (їй 350 років) о. Степан Жуковський, священик православної церкви св. Володимира о. Ярослав та священик автокефальної церкви св. Ольги отець Володимир.

Від Світової Ліги Українських Політичних В'язнів було зачитане послання, яке надіслав Богдан Качор.

Пам'ятник Василю Куку виготовив скульптор, лавреат Шевченківської премії Микола Малишко. Так склалося, що він не зміг бути присутнім на цій події, та вітальне слово від нього до громади виголосив Володимир Синякевич, член Київського Братства УПА:

«У пам'ятникові Головному Командиру УПА Василеві Куку – козацькому хресті, виготовленому із світло-рожевого граніту з Житомирщини, я творив образ воїна-повстанця Української Повстанської Армії. Для цього насичував його зображенням військових і державних символів, аби в художній формі відтворити дух, настрій і розуміння цієї звитяжної постаті.

Абрис хреста навіяний хрестами карпатських народних різьбярів і він перегукується із степовими козацькими хрестами, якими, особливо після Хмельниччини, була усіяна вся Україна.

Пам'ятник Василеві Куку я намагався ув'язати зі пам'ятним комплексом Борцям за волю України, що вже існує. В центрі композиції герб України – тризуб, в овалі на щиті, навкруг якого напис: «Здобудеш українську державу, або згинеш в боротьбі за неї». Нижче – «Генерал-хорунжий, Головний командир Української Повстанської Армії Василь Кук, дати народження і смерті. Над зображенням герба – портрет Василя Кука часів його молодості, його активної повстанської борні.

Все огортає дубове віття – символ сили та незламности духу цієї героїчної особистості.

Хрест стоїть на постаменті, який символізує Голгофу. На ньому зображені, овиті стрічкою слави, атрибути державної влади – булава та шабля, зброя захисника народу і Держави.

Закінчення на 6-й стор.

37
4 820102 210017

Дорогі читачі! Триває передплата на газету "Нація і держава" на 2010 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2010 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 4,00 грн., на 3 міс. – 12,00 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

ІНФОРМАЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

25 вересня у Києві відбулося засідання Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів.

Головний Провід прийняв рішення провести 13 листопада 2010 року XIII Збір Конгресу Українських Націоналістів. Провід визначив квоту представництва на Збір – один делегат від шістдесяти членів Конгресу.

Прес-служба КУН

ВІТАННЯ З ЮВІЛЕЄМ

24 вересня 2010 р. на Свято Чесного Хреста члену Проводу Львівського Крайового Братства ветеранів ОУН-УПА Степану ВИСКІЛЮ виповнилося вісімдесят.

Ювіляр, колишній багаторічний політв'язень північних спецтаборів, чесно ніс хрест своєї розстріляної юності. Впродовж цілого його бурхливого і бунтарського життя доля дарувала йому невичерпну енергію, оптимізм і молодечу завзятість.

Він вже тричі побував у місцях ув'язнення на Воркуті, де був створений відеофільм «Згораю, щоб світити». Як член національної Спілки журналістів, писав репортажі із свободолюбивої Чечні. Він є автором повісті «За залізною брамою». До свого ювілею підготував нову повість у новелах «У кам'яних мішках».

Управа Львівського Крайового Братства ветеранів ОУН-УПА і численні друзі щиро вітають Степана Вискіля з його першим вісімдесятиріччям і бажають творчих злетів як керівнику пресової служби Братства на журналістській ниві.

МІНОБОРОНИ ТАКИ ЗВІЛЬНИЛО НАЧАЛЬНИКА ТРК «БРИЗ»

Володимир ПРИТУЛА

Міністерство оборони України, попри протести громадськості і тиск опозиційних політиків, усе ж звільнило капітана 1 рангу запасу Мирослава Мамчака з посади начальника флотської телерадіокомпанії «Бриз». Міністр оборони підписав відповідний наказ у п'ятницю, однак відомо про це стало лише зараз. Представники севастопольської громадськости назвали це звільнення «помстою провладних політиків».

Із боку військового керівництва до Мирослава Мамчака, до речі, єдиного у Збройних Силах країни заслуженого журналіста України, не було жодних претензій. Причина знайшлася суто технічна – капітан першого рангу торік вийшов у відставку і формально вважався цивільною особою, а посада, яку він обіймав, – головного редактора-начальника – була військовою.

Разом із тим, уже тривалий час на посадових осіб Міноборони чинився тиск із боку керівництва севастопольських «регіоналів» і Севастопольської міськдержадміністрації з вимогою звільнити керівника «Бризу» через його «український націоналізм» і публічну критику Харківських угод про подовження перебування Чорноморського флоту Росії на території України.

У червні про такі вимоги з боку голови Севастопольських МДА стало відомо пресі, і це викликало гучний скандал і протести громадськості та політиків. Тоді звільнити Мамчака не вдалося. Сам військовий журналіст переконаний у політичному підґрунті його звільнення. У розмові з Радіо Свобода він сказав, що розуміє, в якій непростій ситуації перебуває міністр оборони й «не тримає на нього зла». Але разом із тим вважає, що той своє рішення ухвалив під сильним політичним тиском «регіоналів».

М.МАМЧАК

Перемога антиукраїнських сил?

Представник севастопольської міськдержадміністрації, до якого мені в неділю вдалося додзвонитися, категорично відмовився коментувати ситуацію, сказавши, що позиція керівництва міста відома ще з червня: Мирослав Мамчак сам має подати у відставку як офіцер, погляди якого не збігаються з лінією Президента.

У ВМС України теж не коментують звільнення керівника ТРК «Бриз». Водночас Громадський комітет «Український Севастополь» назвав звільнення офіцера «прикрим випадком» і «перемогою антиукраїнських сил». За словами координатора цього Комітету Миколи Владзимирського, це – «помста провладних політиків офіцеру за його патріотичну позицію».

Зважаючи на складність і важливість Севастопольського регіону, Міноборони заснувало ТРК «Бриз» майже одночасно з ВМС України – 1992 року. 1994 року Радіо «Бриз» вперше вийшло в ефір, згодом розпочалося телевізійне мовлення. І з самого початку цю телерадіокомпанію очолював військовий журналіст, капітан першого рангу Мирослав Мамчак. Він її, фактично, і створив. Нещодавно офіцер пішов з військової служби у відставку, але продовжив керувати «Бризом» – єдиним в регіоні україномовним інформаційним ресурсом.

Хоча політичні позиції в ефірі «Бризу» звучали різні, військові журналісти у непростій громадсько-політичній ситуації Севастополя незмінно відстоювали інтереси українського флоту, євроатлантичної інтеграції і цілісности України.

Саме через це Мирославу Мамчаку неодноразово погрожували проросійські екстремісти, а радикальні політики навіть вимагали його депортації з Севастополя.

УКРАЇНЦІ СВІТУ ПРОТЕСТУЮТЬ

Наприклад, Ви запропонували розв'язати такі болючі проблеми, як сьогоднішне невизнання Вашою адміністрацією Голодомору геноцидом нашого народу. Хоч ми вітаємо відновлення підрозділу про Голодомор на веб-сайті Президента, але приголомшені тим, що всі згадки про ґеноцид нашого народу були відредаговані.

Також ми стурбовані поведінкою СБУ стосовно музею-меморіалу «Тюрма на Лонцького» та його керівника Руслана Забілого та переданням цих питань теперішньому керівнику Інституту національної пам'яті.

Ви призначили Валерія Солдатенка керівником цього надважливого інституту, знаючи його сумнозвісне минуле та його сьогоднішні упередження проти, власне, білих плям у нашій історії – трагічний Голодомор та славну визвольну боротьбу ОУН-УПА.

Вже після свого призначення пан Солдатенко висловив свої упередження в парі зі своєю заявою, що він комуніст від 1969 року і похвалився, що не зрікся свого партквитка. Як зрозуміти не тільки таке призначення, а й доручення йому найсуттєвіших питань, які сьогодні нас розділяють?

Хоч Ви у Вашому листі не згадали дуже болючого для нас питання, але слід нам піднести справу українофобного міністра освіти Дмитра Табачника. Десятиліттями антиукраїнська радянська пропаганда спотворювала історію України. Сьогодні міністр Табачник продовжує таку антиукраїнську політику і поширює атаки проти не тільки самої держави, але у наслідок деструктивних дій підриває Ваше Президентство!

Ми вірили, що Президент щонайменше звільнить цього українофоба, але, на жаль, так не сталось. Хіба для Президента такі підривні дії є припустимі?

...Ми не втрачаємо надії, що Ви зрозумієте помилковість Ваших сьогоднішніх позицій, що приймете тягар чесної служби нашому народу в Україні та поза нею й конкретними діями проявите зміну у Вашому політичному курсі в сторону конструктивних дій в гуманітарній та економічній площинах. Росія – це сусід України, з яким у нас довга історія поневолення і переслідування.

З Росією треба жити в згоді, не забуваючи цієї історії. З такими, як Валерій Солдатенко, Дмитро Табачник, Ви до такого розуміння не дійдете.

При цій нагоді відповідаємо також на запрошення взяти участь у зустрічі з Вами.

...Наша об'єднана українська громада в США – Українська Американська Координаційна Рада, Український Народний Союз, Союз Українок Америки, Союз Українських Католиків Америки «Провидіння», Нова Українська Хвиля – радо з Вами зустрічатиметься для корисного діалогу тоді, коли ми відчуємо від Вас щире піклування українським народом та його проблемами».

Ще однією формою відповіді Януковичу на його пропозицію «жити дружно» став мітинг протесту перед місією України при ООН в нью-йоркському Мангетені.

Ввечері 22 вересня туди прийшли сотні українців, аби сказати політиці нинішньої української влади рішуче «Ні!». Керівники громадських організацій, відомі в громаді люди наголошували в своїх виступах перед українською місією, що над Україною нависла зловісна хмара диктатури – в Україні нищиться опозиція, незалежне судочинство, чиниться шалений тиск на ЗМІ, запроваджується цензура.

Організаторами мітингу, який відбувся 22 вересня, були: Конференція Українських Державницьких Організацій Канади (КУДОК) за співучасти Союзу Українських Студентів Канади (СУСК). Учасники тримали українські та канадські прапори і транспаранти з вимогами звільнення міністра освіти Табачника, голову Інституту національної пам'яті Солдатенка та Голову СБУ Хорошковського. Інші закликали уряд припинити фальсифікування української історії та розповісти правду про злочини СРСР в Україні, домагалися також, щоб Президент визнав Голодомор 1932-33 років геноцидом, щоб не допускав переслідувань та порушення прав людини в Україні на зразок того, як це має місце в Росії, щоб ОУН-УПА були визнані борцями за свободу України, вимагали не переслідувати Руслана Забілого, який є істориком, директором музею «В'язниця на Лонцького» у Львові і котрий був об'єктом репресивних дій СБУ за останні тижні.

Між виступами мітингуючі скандували «Януковича – у відставку!», «Україна не Росія!», «Наша мова – українська!», «Геть Табачника»... Окрім гасел, лунали того вечора під стінами української місії при ООН й українські народні та повстанські пісні.

Всі очікували, що до протестантів вийде якщо не сам Янукович, то принаймні хтось із дипломатів. Однак очікування були марними – ніхто до учасників мітингу так і не вийшов.

Президенту УККА Тамарі Галло-Олексій вдалося лишень передати через охоронця петицію, яку ухвалили учасники мітингу. В ній наголошується, що українці Америки занепокоєні згортанням демократії в Україні, нищенням української мови, фальсифікацією історії, наступом на свободи й права громадян і робитимуть все можливе, аби влада, яка проводить антиукраїнську політику, зійшла з політичної авансцени.

Валентин ЛАБУНСЬКИЙ,
головний редактор тижневика «Nova газета»,
Нью-Йорк

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Як відомо, в Києві відбувся IX з'їзд політичної партії «Наша Україна», який обрав новий склад Політичної Ради політичної партії «НУ» та інших керівних органів партії.

Головою ради партії «НУ» обрано Валентина Наливайченка. Головою виконкому – Сергія Бондарчука.

Пропонуємо вашій увазі (у скороченому вигляді) виступ Віктора Ющенка на цьому з'їзді.

ПОЛІТИЧНІ ПЕРСПЕКТИВИ

«ОНОВЛЕННЯ ДЛЯ ПЕРЕМОГИ!»

Хочу звернутися до патріотів України, і тих, хто вважає себе українцем.

Зрозуміло, що після кожних політичних виборів, і тих що відбулись 2010 року, відбувається політична розмова. Очевидно, що й сьогодні нас така розмова чекає.

Я добре знаю скепсис, який сьогодні є і в партії, і в суспільстві – починаючи від зневіри і безнадії, до іншої сторони – аж до радикалізму.

Хотів би розпочати з найважливішого.

Політика – це череда перемог, поразок, буває навпаки спочатку поразок – потім перемог. Кожна поразка, якщо вона не вбиває тебе, – вона робить тебе сильнішим! І з цим я звертаюсь, перш за все, до тих, хто вірить в національну ідею.

Наш з'їзд відбувається вперше після президентських виборів і п'яти років перебування, а точніше – партійної причетності до влади. Я ніколи не ставив перед собою завдання зробити в країні владу однієї партії. Не варто тоді було б йти в політику, бо ми демократи.

Люди сьогодні очікують чесних висновків. Причому мені здається: як політичних, так і суспільних. Частину цих висновків я хотів би донести з'їзду. За п'ять років ми пережили велику політичну перемогу і поразку.

2004 року люди вийшли на підтримку Ющенка, але стояли не за нього, а за себе.

Можливо, вперше у їхньому житті зародилась надія внести зміни в життя країни, що їх почують, що вони є важливими.

Хочу надзвичайно ясно сказати, донести до вас і своєї нації: 2010 року програла конкретна людина.

Програв я. І крапка. Цим я хочу сказати, що не програли ви.

Цим я хочу сказати, що не програли мільйони людей. Саме головне, що ми робимо урок з президентських виборів 2010 року! Не програла колосальна людська енергія, яка з'явилася 2004 року. Ми вже ніколи не будемо рабами іншої держави.

Ця енергія акумулювалася у злості, у роздратуванні, у розчаруванні, можливо, інших почуттях: чи то конкретним політиком, політиками, чи то політикою як такою, політиканством. Але я переконаний, що ніколи це розчарування не стосувалось України.

Переконаний, що це був конкретний бій.

Нехай нинішня влада не створює собі ілюзій.

Ніхто і ніколи, навіть найбільші циніки, навіть найбільш продажні душі не перекреслять тих демократичних і національних перетворень останніх п'яти років. Європейського поступу, свобод, які вдалося сформувати, і, переконаний, закріпити в нашому суспільстві.

Наші цінності, ідеї, мрія не програли, вони живі і за ними майбутнє.

Переконаний: національна ідея завжди стратегічно перемагає. Це – історична закономірність, і вона житиме доти, доки є наш народ.

Мрією будь-якої нації є бажання мати власну державу.

Не менш важливо – сумарна поразка національних і демократичних сил має виключно внутрішні причини. Національні і демократичні сили не програли опонентам, вони програли собі.

Наш конкурент не був сильнішим. Повторюю, демократичні і національні сили програли своїй роздробленості, яку привнис в нашу політику популізм з так званих демократичних таборів з українськими одежами.

Найбільшим внутрішнім ворогом стали політичні угрупування і клани, які мімікрували під національні сили і використали цей красивий образ.

Це був, безумовно, бізнес-проект, який заводив довірою людей і використав їх. Він не завершився, і ще довго буде стояти на дорозі розвитку і національного становлення.

Мою позицію щодо уроків виборів Президента України 2010 року перекручували в пресі і політичних колах багато разів.

Тому ще раз хочу повторити свій погляд на цей процес. Хочу сказати чітко і ясно, щоб не допускалися вільні тлумачення: найбільшу шкоду Україні несуть два зла – авторитаризм і махровий популізм, а по-простому – брехня. Повторюю, ця брехня під національними одежами.

Авторитаризм – бо це завжди окупант. Це – загарбник. Він загарбує твої права, твої можливості, твій вибір, твоє майно, все, що тобі належить. Навіть твою мову, твою мрію – тому це є зло.

А махрова брехня – бо це завжди хвороба. Вона діє поіншому. Спочатку вона знищує організм зсередини. Вона спочатку конкурує, як рак в тілі, з його здоровими силами, крутить голову, засліплює, підминає, а потім забирає сили. І врешті-решт забирає твою свободу, твою мрію. Хочу великим курсивом вписати для української нації – кінцевий результат цих двох сценаріїв для України один і той же – це втрата свободи, суверенітету, а за цим і державності. Питання лише в часі.

Час підтверджує мої слова.

Саме тому на президентських виборах для мене був конкретний бій. На жаль, на два фронти. На жаль, обидва східні.

Але остаточна перемога все одно буде за могутньою національною правдою.

Українські люди рано чи пізно у всьому розберуться, і не захочуть жити в гестапо, у резерваціях, під ногою окупанта чи в обіймах брехні.

Це висновок складний, важкий, думаю, для багатьох мільйонів ще й неочікуваний.

2004 року саме люди, які сидять в цій залі, саме наша партія була головним рушієм свободи, демократичного піднесення, національного відродження і повернення історичної правди в Україні. Бо ми знали, що без цього Україна не відбудеться – ні суверенна, ні демократична.

«Наша Україна» мобілізувала людей, бо це була партія народу, яка жила душею народу, його надією, його болем, його потребами і, безумовно, його мріями.

Наша перемога стала перемогою мільйонів людей, для яких ми навіть не були партією у прямому сенсі цього слова, а великою ідеєю, дуже досяжною перспективою змін.

Партія повинна повернутися до свого первісного начала.

Її нинішній стан – такий самий, як у суспільства.

Нам потрібно почати чесну, відверту розмову зі своїм суспільством.

Ми – його частина. Ми були його надією. Ми здатні повернути його довіру, бо маємо мету, за яку хочеться жити.

Це – позиція сильної політичної сили, партії, яка може пройти через перемогу і поразку. Бо партія – не самоціль. Партія – це інструмент роботи, який дозволяє творити курс країни.

Ми здатні тримати і витримати удар.

Тут не треба багатьох слів. Слова – і знецінені, і надто дорогі.

Наші святощі – у серці. І це серце живе.

Справа – у конкретному ділі, яке поверне Україну.

Нам нав'язують почуття приреченості, що нинішня влада надовго.

І, водночас, після п'яти останніх років кожен відчуває: це – далеко, дуже далеко не факт.

Нинішня влада не розуміє національної, демократичної і європейської суті України.

Нинішня влада не бачить потреби національної консолідації України.

Вона не має цілісного бачення, яким чином якісно змінити України і які реформи здатні принести ці зміни.

Вони не мають жодної іншої мети, окрім влади, і не знають жодних інших методів роботи, як адміністративний тиск і політична підпорядкованість.

Ця влада почала тиснути на малий і середній бізнес, на українського господаря і виробника, який не належить до її орбіти.

Ця влада почала забирати права, свободи і можливості людей.

Ця влада відмежувалася від національних цінностей і наступом пішла на історію, пам'ять, освіту, мову, надію на єдину церкву.

Так може діяти тільки чужа, неукраїнська влада.

Так може діяти тільки окупант.

Ми будемо з ним боротися.

Ми будемо в жорсткій опозиції до такої влади.

Такій владі потрібно протиставити організовані політичні, партійні і громадські сили.

«Наша Україна» здатна це зробити.

Ми повинні повернутися до людей.

Ми повинні захистити людей.

Ми повинні запропонувати ту альтернативу, яка дасть людям просвіт.

Як казав один український діяч, не народ винен, що повірив більшовикам. Винні ми, що не достукалися до нього, що розбили і втратили його серце, що не виконали всю необхідну роботу для мільйонів людей.

Великою, люблячою і навіть беззахисною є правда цих слів.

Закінчення на 5-й стор.

Марія БАЗЕЛЮК

БРАТКИ ПРИ ВЛАДІ

Старий, «з бородою» анекдот на тему: що таке політбюро – передбачав єдино правильну відповідь росіянина, яку той дав племені людожерів. «Політбюро, – каже, – це як у вас: збіглися, пошушукались і з'їли». Сьогодні анекдот пригадався як асоціація на дії групи олігархів – Юрія Бойка, Дмитра Фірташа та Валерія Хорошковського. Коли перший став міністром палива та енергетики, а останній головою СБУ, справа дерибану держави Україна – на мільярди доларів у приватні руки – вважалася вирішеною. «Росукренерго» – проти НАК «Нафтогаз України» – цю справу розглядав і вирішив на користь позивача Міжнародний арбітражний суд у Стокгольмі. За «Росукренерго», як відомо, стоїть Юрій Бойко, той самий, кому за статусом міністра належало з усіх сил захищати в Стокгольмі інтереси України. Проте своя (і Фірташа) кишеня дорожча, особливо, якщо в ній – мільярди доларів. Тож вирішено було за всяку ціну переконати суд, що 2009 року газ «Росукренерго» було «розмитнено і привласнено незаконно».

Переконували одностайно – позивач і відповідач (чит. – Юрій Бойко і К°). НАК «Нафтогаз України» навіть погодився з вимогами позивача. Одне слово, справу склепали і програли нашвидкуруч, Україну здавали всім скопом. Капітуляція НАК «Нафтогаз України» перед «Росукренерго» була публічною і вкрай принизливою для нашої держави. Схоже, вперше в практиці Стокгольмського суду державні чиновники захищали свої шкурні інтереси коштом своєї держави. Тож, окрім мільярдів доларів, які будуть відчужені в України на користь Бойка – Фірташа, тобто «Росукренерго», нашу країну зганьблено. А щоб нікому не кортіло подавати голос на її захист, про це подбає їхній соратник – тепер уже у статусі голови СБУ. Саме Служба безпеки веде справу № 558 «Про незаконне привласнення газу «Росукренерго», тож наслідки для «зловмисників» цілком прогнозовані. Мабуть, до цього «сонму» долучать ще й Українську державу, адже її статус потерпілої братки при владі не визнають.

Тим часом судова епопея триває. Після Стокгольма шукали винних Шевченківський районний суд столиці та апеляційний м.Києва, наступне засідання – в суді вищої інстанції. Далі буде...

ЛИСТ ДО ЯНУКОВИЧА

Олег ЧОРНОГУЗ,
письменник

Про що теревенять ті, які нині стверджують, що так історично склалося, чи «какая разница?». Якщо ніякої різниці, то чому треба обов'язково ходити до московської церкви в Україні чи вивчати тільки російську мову в учорашній московській колонії? Тому, що тут так багато «добровільних переселенців» з Московії у роки геноциду українського народу (1932–33) і Розстріляного Відродження (1937) і «визволителів» після Другої Світової війни? Але ви, Вікторе Федоровичу, на сьогодні – Президент України. Саме Ви, а не я і не такі, як я, мали б нагадати росіянам (бо, здається, інші нацменшини ані своєї історії, ані своєї мови від нас, українців, не вимагають), що в росіян, як і в євреїв, румун є свої держави. В українців іншої України нема, і саме український президент, український уряд в Україні мають зайнятися ліквідацією ознак вчорашньої колонії, починаючи з символіки, пам'ятників катам українського народу, гнобителям, перейменування вулиць тиранів і вбивць на імена синів і дочок свого народу, які віддали життя за його свободу і незалежність. Отак чинять усі вчорашні колонії, Вікторе Федоровичу.

Окупація ж починається трішки інакше. Береться молоток або багнет вогнепальної зброї і знищуються пам'ятники корінного населення. На їхньому місці ставляться пам'ятники гнобителям, як в Одесі, Запоріжжі, та й в інших містах. Вам це ні про що не говорить, Вікторе Федоровичу? А я Вам нагадаю, бо це пам'ятаю з п'яти років, коли в моє село увійшли гітлерівці і прикладами збивали символіку СРСР. А в березні 1944 року, коли звільнили мою Вінниччину від гітлерівців, нові господарі збивали символіку гітлерівців. І це закономірно. Не закономірно тільки, якщо в нібито незалежній Українській державі ставлять пам'ятники катам і тиранам українського народу, та й ще їх охороняють ті, хто нас не шаблями завоював.

З руйнування окупаційної символіки будується кожна держава, Вікторе Федоровичу. Чому Україна є винятком чи незрозумілим феноменом, цивілізованій людині не втямки. Саме символіка, назви вулиць, пам'ятники гнобителям і окупантам України, які утверджуються в Україні, переписання історії корінного населення, знищення мови держави, яка називається Україною, є свідченням того, Вікторе Федоровичу, що в Україні йде повним ходом окупація України сусідньою державою.

В Україні уже немає практично української мови в побуті, кіно, пресі, на телебаченні. Тепер вона витісняється з судочинства, шкіл, вишів, із усіх можливих і неможливих сфер. Настає повна дезорієнтація батьків, які ще вчора хотіли, щоб і їхні діти стали українськими президентами і прем'єрами і знали державну мову. Сьогодні, дивлячись на Азарова, Колєснікова, Тихонова, Єфремова й інших русофілів-дикунів (за Паустовським) чи окупантів (за Марксом), уже вимагають російських шкіл, оскільки в українській відпадає потреба. І це за півроку діяльності Вашого керівника від освіти Д.Табачника, Вікторе Федоровичу, у якого Ви, як говорить сьогодні народ, служите Президентом. А що буде далі, якщо Ви й надалі так слухняно виконуватимете усі забаганки сержанта Д.Табачника, будучи самі у званні генерала? Це я наводжу карикатуру журналу «Перець» 60-х років, коли генерал ФРН віддавав честь сержанту американської (окупаційної) влади в Німеччині.

Згадуючи минуле, я не можу сказати про майбутнє. Я анітрохи не претендую на роль українського Нострадамуса і прогнози ассірійця Глоби із села Київської області. Але якщо справи підуть і далі по лінії Табачника, Вікторе Федоровичу, то повірте мені, що недалекий той час, коли й Ваше опудало, як і Леоніда Кучми, возитимуть Майданом Незалежності у клітці, а тоді привселюдно палитимуть. Я хочу демократії в державі. Але європейської, з верховенством права, а не диктатури чи анархії. Сьогодні печаль поселилася в мою душу через черговий окупаційний душок в Україні. Печаль, викликана бідністю, беззахисністю й убогістю мого окраденого народу. Окраденого серед білого дня кількома сімействами, які не годні навіть називатися українцями. Печаль, яка знову лягає чорним привидом на мою убогу і водночас таку багату Україну. У моїй наболілій душі, як у душі кожного українця, пробуджується ненависть. А там, де ненависть, не буде любові. Якщо хтось захоче дорікнути мені в тому, що я сьогодні пишу про Вас як про завтрашнього тирана, то хай це залишиться на його совісті. Якщо б я так мислив, я б цього не писав. Бо саме книжка, яку я назвав на початку свого листа до Вас, спонукала мене до цього епістолярного жанру. Я кляну сьогодні не Вас, а всю розбійницьку банду, яка захопила мою Україну. Як кляну усіх продажних тушок, які за гроші, за посади, за крісла, не соромлячись, поіменно зрадили Україну, український народ. Я кляну їх, а не Вас, за безпринципність з одного боку і жадібність з іншого. Така дикість і несправедливість розриває мою душу, як і саму Україну, на клани, на регіони, на чергові республіки, землі. Тушки її рвуть, як стерв'ятники, своїми ненаситними зубами, як рвуть під час елітних відпусток кров'яні біфштекси чи стейки, радіючи такій тимчасовості і такій убогості свого нутра, в якому ніколи не поселяються для духовного життя людські душі. Я виливаю своє горе не перед Українцями (вони його вже відчувають на своїх уже згорблених плечах від харківських і їм подібних угод і тарифів), я виливаю ці рядки зі свого серця, бо чую ще й дзвін кайданів, які табачники готують не тільки на ноги й руки, а й на шиї моїх земляків. З появою у Верховній Раді тушок Україна ще ніколи так низько не опускалася на дно вигрібної ями, ніколи так не принижувалася, як принижується сьогодні не тільки чужими, а й своїми двоногими істотами. Я свідомо уникаю слова – людьми, бо вони на таке високе звання не заслуговують. Ми сьогодні усі падаємо у провалля нечуваних нещасть. Такі нещастя чорним привидом прийшли до нас від північного сусіда 1917-го і через двадцять років 37-го. Сьогодні я знову чую, як усі ми чуємо, їхній кований чобіт, і не тільки під час параду, Вікторе Федоровичу. Відчуєте і Ви його, якщо не зрозумієте і не усвідомите, що Ви – Президент України, а не московського краю чи губернії.

Закінчуючи своє слово – слово-біль, слово-заклик до Вашого сумління і Вашого серця, я тільки хочу нагадати, Вікторе Федоровичу, що все має свою межу. Виняток, мабуть, тільки Всесвіт. Тому на закінчення повторю: якщо вже струна ненависті і струна терпіння раптом урвуться, й українці знову вийдуть на вулиці і майдани, як після Кучми, у пошуках чергового свого рятівника, то їх уже ніщо не зупинить. Ті українці, яких так расово ненавидить Д.Табачник, не зупинить ані «Беркут», ані «Альфа», ані «Омега». Народ український знову народить Хмельницьких, Виговських, Гонт і Залізняків і знову народ підніметься на увесь свій зріст і змете на своєму шляху усе, що трапиться на його дорозі. Якщо Ви сьогодні, Вікторе Федоровичу, не приберете українононенависників і не розпочнете розбудову держави, як це робиться в усіх постколоніальних країнах, як це робиться і робилося в усьому світі, то увійдете в українську історію не як реформатор, а як Президент, голову якого увінчає не вінок Любові народу і Безсмертя Вітчизни, яка для Вас нині є рідною, а вінок Ганьби і вселюдського Непрощення.

Україножерам не місце в українській владі!

Закінчення. Початок в №36.

ВЧЕНІ ЗАКЛИКАЛИ НЕ ДОПУСТИТИ ПРИЙНЯТТЯ НОВОГО ЗАКОНУ ПРО МОВИ

Українські науковці дійшли висновку, що метою проекту закону «Про мови в Україні», який зареєстрували у Верховній Раді народні депутати Олександр Єфремов (Партія регіонів), Петро Симоненко (Компартія) і Сергій Гриневецький (блок Литвина), є бажання зробити застосування державної української мови необов'язковим.

Про це йдеться в заяві президії Академії наук вищої школи України. Ухвалення зареєстрованого в парламенті закону про мови зніме мотивацію до вивчення української мови і посилить мовний розподіл в суспільстві, переконані науковці.

Автори заяви вважають реальною метою авторів зареєстрованого в парламенті проекту закону «Про мови в Україні» – зробити застосування державної української мови необов'язковим, замість цього створити легальну ситуацію, за якої в усіх сферах громадського життя може неподільно володарювати російська мова.

В Академії наук нагадали, що проектом закону визначається, що «обов'язковість застосування державної мови або сприяння його використанню в тій або іншій сфері громадського життя не повинні тлумачитися як заперечення або применшення права на використання російської мови і інших регіональних мов або мов меншин».

Таке положення, вважають в академії, є безпрецедентним у світовій практиці, оскільки нівелює саме поняття офіційної мови, створює ситуацію, за якої кожен громадянин може вимагати застосування в якійнебудь ситуації саме його мови. Реалізація такого положення на практиці може паралізувати роботу тих державних структур, де узгодженість і чіткість має особливе значення (армія, диспетчерська служба, служби технічного нагляду й інш.).

У заяві також зазначається, що окрема стаття закону, присвячена російській мові в Україні і українсько-російській двомовності, фактично має на меті законсервувати ситуацію, яка утворилася в результаті століть реалізації державної політики русифікації, коли українців змушували відмовлятися від рідної мови.

Також в Академії наук вищої школи вважають «відверто фальшивим і політично мотивованим» ствердження авторів законопроекту, що «володіння російською мовою забезпечує громадянам України широкий доступ до досягнень світової науки і культури».

«По-перше, понад 98% науково-технічної інформації у світі сьогодні з'являється англійською мовою; російською – менше 0,1%, і отже, він ніяк не може вирішити питання доступу до світових наукових досягнень. По-друге, в Україні сформована одна з щонайпотужніших шкіл художнього перекладу, і українці мають усі можливості залучатися до класики світової культури – від поем Гомера і до сучасних кінофільмів – на рідній мові», – відзначається в заяві.

«Таким чином, справжньою метою авторів законопроекту є затвердження статусу російської мови як «вікна у світ» для українців. Нагадаємо: саме такою була позиція царського уряду, який Емським актом 1876 року заборонив переклади і наукові тексти українською мовою», – підкреслюють автори заяви.

У зв'язку з цим, Академія наук вищої школи, громадська наукова організація, яка об'єднує більше 300 провідних науковців, докторів наук і професорів, працюючих в українських ВНЗ, закликає українську інтелігенцію об'єднатися з метою недопущення ухвалення цього згубного для цивілізованої демократичної майбутньої держави законопроекту.

«Ми закликаємо науковців звернутися до парламенту і до президента з вимогою не робити мовну політику заручницею ігор недобросовісних політиків. Ми закликаємо народних депутатів використовувати при розробці нового мовного законодавства напрацювання світової і національної науки, що дозволить уникнути згубних для України помилок», – говориться в заяві.

ГАНЬБА!

Що робив Сталін у липні 1941 року, коли С.Бандера на вимогу відкликати проголошення 30 червня 1941 року відновлення Української державности, сказав Гітлерові «НІ!», і внаслідку був арештований і опинився в кацеті?

Сталін у той грізний час наказав Берії шукати через Болгарію зв'язків з Гітлером для перемир'я коштом... України. Тільки тупа впевненість Гітлера у перемозі уберегла нас і Європу від відновлення старо-го-нового союзу Москви і Берліна.

А був то час, коли майже вся Європа лежала на колінах перед Адольфом, і жоден державний муж не наважився будь-чим заперечити Гітлерові. Одна тільки Англія вела осамітнено війну та Польща, яка 1939 року сказала Гітлеру «НІ!» і продовжувала боротьбу.

МОСКОВСЬКЕ СМІТТЯ У СУТАНІ

Степан СЕМЕНЮК

Чи слушно Президент нагородив митр. Одеського й Ізмаїльського Агафангела т.зв. УПЦ МП медаллю з нагоди 19-ї річниці Незалежности України?

Очевидно, що слушно. Його заслуги годі переоцінити. Тільки за одну його Доповідь (посланіє) на «міжнародній» конференції в мерії Москви 3 липня 2006 року на тему «Русскій вибор України: Сохранім Єдінство Русі Святой», йому належалась нагорода. У цьому суто політично-ідеологічному докладі, як пристало на московського попа, митрополит говорив не як священнослужитель, а як російський шовіністичний політик. Наводимо деякі фрагменти з його докладу.

«Сєґодняшній круґлий стол посвящьонний тємє «Русскіє України. Будущєє, которое опрєделяется сєґодня». Сразу хочу замєтіть, что русскость – понятіє нє просто узко етнічноє. Русскій чєловєк – ето чєловєк, отождєствляющій сєбя с історічєской міссієй Россії, міссієй вєлікой восточнославянской цівілізації как Третьеґо Ріма, удєржівающеґо мір от зла і бєззаконія, ето носітєль особоґо рєліґіозно-національноґо самосознанія, основой котороґо является сознаніє своєй особой ролі в міровой історії – ролі боґоносца... Слова «русскій» і «православний» сталі сінонімами».

Для нього «...Україна, отнинє нє болєє, чєм ґеоґрафічєскій сосєд».

Пам'ятаючи, що РПЦ «не втручається» у державну політику, митр. повчає нас:

...Сєйчас очєнь многоґо говорят о «європейском виборє» України, о вступлєнії України в НАТО. Правітєлі України питаются убєдіть нас в том, что ето нікоім образом нє повредіт дружєственним отношєніям с Россієй. Однако совершєнно відно, что НАТО – враждєбний Россії і всєй православной цівілізації блок.

Не менеє паґубно і стремлєніє України в Європу. Ето является очередной попиткой осуществіть многовековоє стремлєніє протестантско-католіческоґо, масонскаґо і бєзбожнаґо Запада оторвать Україну от єдінства с міровим центром Православія – Москвой – і втяґнуть єйо в орбіту западних лжецєнностєй, сдєлать єйо частю сістєми Новоґо мировоґо порядка»...

...Отрив України от братской православной Россії означает окончатєльноє ісчезновєніє Россії как вєлікаґо ґосударства, как охранітєльниці Православія во всєм мірє»...

Просто дивне розуміння: РФ за територією – найбільша країна в світі. Україна по відношенню до неї становить десь близько 3,5%. Росія з її величезною територією і незлічимими багатствами на землі і в землі перестає бути великою державою з втратою України? Це ж нонсенс! РФ є і лишається великою державою, і нікуди не щезне. А, з іншого боку, це доводить, що Україна є високорозвинутою країною і займає важливе геополітичне положення в Європі і світі.

Як архієрей Одеської митрополії МП і як депутат Одеської облради, Агафангел домагається надати російській мові в Одеській області статус регіональної, а в усій Україні другої офіційної і глаголить:

...Долґ всєй здравомислящєй общєствєнності, політіков, дєятєлєй культури Россії – оказать всю возможную поддєржку здоровим сілам в Українє в дєлє борьби за єдінство єдінокровних народов Россії, України і Бєларусі. Ета борьба является одноврєменно борьбой за єдінство і нєповреждьонность Православной Цєркві нє только в прєдєлах восточнославянской цівілізації, но і в масштабах Всєлєнскаґо Православія... Православная Россія – ето шанс для восточнохрістіанской Європи і в том числє для України». Бо... *«...В Кієвє нікоґда нє било Патріарха – Патріарх бил в Вєлікой Москвє»...*

Як бачимо, послання митр. Агафангела, як священнослужителя Московського партіархату, переповнене суто політичними фразами, ідеями і настановами, які він настирливо втілює в життя, а тим самим і заслуги його великі перед... перед чужою державою... Росією.

Але були в історії Росії люди (щоправда, не митрополити), які твердили і вчили, що:

...»Право народности на самостійний розвиток, так би мовити, полягає в незмінних законах моральної природи людини, здійснюється ходом всесвітньої історії. Але це право залишилося б мертвою літерою, якби здійснення не було забезпечене зовнішньою умовою – політичною незалежністю народу. Для того, щоб самостійний розвиток народу в культурному, економічному та моральному відношенні був забезпечений, цей народ мусить створити свою державу, мати свою верховну владу» (А.Ґрадовскій. «Національний вопрос в історії і літєратурє». С-Пєтєрбурґ. 1873 ґ.).

м.Київ

«ОНОВЛЕННЯ ДЛЯ ПЕРЕМОГИ!»

Як добре я знаю ціну кожного слова, що я перед цим сказав.

Сьогодні багато людей мовчить, і це важке мовчання.

У що, до біса, можна вірити, коли «правда обнялася з неправдою і як рідні сестри світом гуляють»?!

Кому, до біса, вірити?!!

Переконаний, цей крик – німий.

Його не чує влада, його не бачить телебачення, його не помічають в парламенті, адміністраціях, коаліціях, опозиціях.

Людина хоче вірити і людина може помилятися.

Помилки треба виправляти.

Українська людина не може боятися пігмеїв, лакеїв, які не варті ані мізинця на її руці. Вони суть пил на нашій дорозі.

Українська людина розпочинається з великого усвідомлення своєї причетности до рідної землі, мови, простору, міста, річки, поля, неба і великого українського світу над нею.

Це і є наша нація, яку не забрати, яку не можна вивезти і заборонити.

Тому я стверджую: приреченості немає.

Якщо є зневіра в політиках, треба вірити собі і своєму серцю, своїм поглядам і цінностям.

Уся всесильність наймогутніших можновладців закінчується на найменшому порозі нашої гідности – особистої, громадянської, національної.

Треба просто бути собою, бути українцем і бити в чоло там, де наступають на тебе, на твої цінності. Бо демократія – це не те, що тобі дали. Це те, що ти не можеш віддати.

І тоді не буде розчарувань, оскільки доля в твоїх руках. А буде правда. І буде нація.

Шановне партійне товариство, усі високі істини розпочинаємо з себе.

Для нас оновлення країни починається з оновлення нашої партії, «Нашої України».

Перший крок зробила Президія нашої партії, коли після обговорення прийшли до висновку, що всі її члени повинні піти у відставку.

Однак я неодноразово говорив: не партія програла вибори. Вибори програв я. Тому цей крок, який зробили члени Президії, я всеціло вітаю і дякую кожному члену Президії за роботу під час своєї каденції.

Аналогічний крок зробило і керівництво Політради партії. Це свідчить про те, що з моралю у нас добре, ми можемо йти на такі кроки.

Ми повинні зробити все, щоб прийшли нові люди, нові обличчя. Не обов'язково тільки молоді. Нова команда має організувати партію на новий діалог з суспільством.

Нова команда має спрямувати і організувати партію на новий діалог із суспільством. Наше слово у цій розмові має бути вагомим і змістовним.

Маємо розуміти головний сенс: лише та політична сила, яка зуміє почути і сказати найважливіше для громадян, матиме політичну перспективу.

Знаю, що «Наша Україна» знайде для цього сили.

Отже, наше перше завдання – навести лад у партійних справах і активізувати партійну роботу, відновити активну присутність партії і її позиції на політичній карті України.

Для цього підготовлені Концептуальні засади розвитку політичної партії «Наша Україна». Також підготовлені Основні напрями реформування діяльності політичної партії «Наша Україна» у нових умовах. У них – наша воля змінити ситуацію в країні.

Друге завдання – це місцеві вибори.

Виходимо з того, що кожна фракція у раді чи навіть один депутатський мандат – це вже база для майбутнього.

Треба боротися, щоб перемагати. Тут важливі і захист голосів наших громадян на місцевих виборах у жовтні, і мобілізація наших прихильників, і звернення до розчарованих.

Справжній виклик – як уникнути взаємопоборювання між патріотичними силами.

Відповісти на нього може тільки строге додержання власних принципів і відмова від кон'юнктурних компромісів.

Ми – самодостатня політична сила. Ми йдемо на вибори самостійно. Ми прагнемо бути центром консолідації патріотів. І, водночас, ніколи не відмовимо у підтримці тим патріотам-однодумцям з інших сил, які користуються повагою у громадах.

Сьогодні ми визначаємо не лише послідовність практичних партійних кроків.

Ми повинні викласти свою політичну позицію стосовно розвитку ситуації в країні.

Для цього має чітко прозвучати наша позиція стосовно соціальної та економічної політики нинішньої влади.

Ми повинні дати оцінку загрозам національній безпеці і суверенітетові, які створює політика здачі зовнішніх інтересів.

Треба викласти логіку нашого ставлення до змін Основного Закону, які не можуть бути знову підмінені звичайними кулуарними маніпуляціями.

Ми повинні сказати своє слово на захист прав і свобод людей, свободи слова, принципу рівности українських церков, нашої історії, пам'яти і мови.

Маємо сказати й про те, що нинішня влада перекреслює не те, що зроблено за останні п'ять років. Вона знищує те, що зроблено за всі дев'ятнадцять років нашої належности.

Маємо запропонувати слово і діло, які мобілізують нашу українську громаду. Сьогодні – новий початок у житті партії.

Я підтримую людей, які приходять до нашої партії і разом з нами розпочинають роботу з оновлення нашої політичної сили і об'єднання українських патріотів для великої Української перемоги.

Я вірю в цю перемогу.

Все попереду.

І на підтвердження цих слів пропоную сьогодні обрати Валентина Наливайченка головою Політичної Ради партії «Наша Україна».

Віктор ЮЩЕНКО

Закінчення. Початок на 3-й стор.

ЧИН І ЧЕСТЬ

ВАСИЛЬ КУК. ЛЮДИНА З ЛЕГЕНДИ

Біля могили Василя Кука: Наталія ОСЬМАК (праворуч), син Юрій КУК, родичі покійного

Закінчення. Початок на 1-й стор.

На звороті хреста вибито: «Тут спочиває Генерал-хорунжий, Головний командир Української Повстанської Армії, Головний Секретар Української Головної Визвольної Ради Василь Кук».

Внизу на постаменті напис: «Україна пам'ятає і шанує своїх героїв».

З боків хреста зображені соколи. Вони тривожно підняли крила, стоячи на сторожі тих, хто тут спочиває.

Над вічним хрестом – старезні липи і вічне небо».

Голова Всеукраїнського Братства УПА Михайло Зеленчук нагадав присутнім про звитяжний життєвий шлях Василя Кука, про його вдвагу і мудрість, про його працю на чолі наукового відділу Братства. Тривога і біль зазвучали в його словах, коли він заговорив про теперішній час, коли ми допустили до державного керма не просто неукраїнську, а антиукраїнську владу. «Наближаються вибори до місцевих рад, і треба нам згуртуватися, щоб не допустити цю антиукраїнську силу до влади», – наголосив він.

Такими ж тривогами ділилися з присутніми й інші численні промовці.

Серед них народні депутати України Ярослав Кендзьор і Андрій Парубій розповіли, як у Верховній Раді готуються нові закони, спрямовані на подальше нищення української нації, зокрема зареєстрований законопроект відомих українофобів Олександра Єфремова, Сергія Гриневецького і Петра Симоненка про дві державні мови в Україні. Цей законопроект схвалив і прем'єр міністр Микола Азаров, який не здатен вивчити українську мову.

Екс-директор Державного галузевого архіву СБУ історик Володимир В'ятрович і дисидент, колишній в'язень тюрми на Лонцького та фігурантка справи КДБ «Блок» Ірина Калинець присвятили свої виступи останнім подіям, що почалися 8 вересня. Того ранку працівники СБУ затримали Руслана Забілого, історика-дослідника визвольного руху, директора Національного музею-меморіалу жертв окупаційних режимів «Тюрма на Лонцького» на Київському вокзалі, щойно він вийшов з потяга Львів – Київ.

Володимир В'ятрович зокрема сказав: «Доля нам дарувала унікальний шанс – можливість спілкуватися з Василем Куком. Не з документів чи старих світлин, а з перших уст чути про боротьбу українців за свободу, про діяльність підпілля в Галичині, на Волині та Дніпропетровщині, про його соратників Степана Бандеру, Романа Шухевича та багатьох інших».

У своєму виступі Наталія Осьмак, донька Президента УГВР Кирила Осьмака, говорила про Василя Кука – державника, бо серед посад, які він обійняв після загибелі Романа Шухевича, була і посада Головного Секретаря Української Головної Визвольної Ради – голови підпільного уряду. Його державницька постава видна і в книжках, які він писав у підпіллі, зокрема «Колгоспне рабство», і в його діяльності в підпіллі, в тюрмі і потім, коли Україна стала незалежною, до останньої миті свого життя.

Разом з дружиною Уляною Крюченко його схопили внаслідок зради органи НКВД 23 травня 1954 року (в роковину загибелі Євгена Коновальця). Василь Кук, який 17 років жив у підпіллі і боровся з польськими, німецькими і російськими окупантами, вирішив боротися з ними і в тюрмі, але так, щоб тюремщики нічого не запідозрили. Досвідченому підпільнику це вдалося.

Під час допитів Василь Кук досить швидко з'ясував, що майже все українське підпілля інфіковане кадебістами, що діють фальшиві кур'єрські лінії зв'язку, і ті, хто ними йдуть з закордону в Україну, неминуче потрапляють до рук КДБ. Продовжувати таку боротьбу – це лише нищити жертовних людей, готових боротися за Українську державу. Але для Української держави потрібно, щоб вони залишилися живими. І Василь Кук прийняв нелегке і непросте рішення: він підписав відомого листа до української еміграції, закликавши припинити боротьбу з радянською владою.

Український історик Віктор Коваль якось сказав, що це звернення – найбільш героїчний вчинок Василя Кука, бо заради майбутнього сотень і сотень молодих життів він ризикнув своїм іменем.

З цього приводу знаний історик Володимир Сергійчук у передмові до книжки Віталія Манзуренка і Олександра Іщука «Василь Кук – Головний командир УПА» пише: «Серед провідників національно-визвольного руху українського народу в XX столітті найбільш трагічною постаттю залишається постать генерал-хорунжого Василя Кука, який у 1950-1954 роках очолював воюючу Україну. Трагедія останнього Головного командира УПА і керівника Генерального Секретаріату УГВР та оунівського підпілля на рідних землях не тільки в тому, що він, підступно схоплений більшовицькими спецслужбами, не зміг зі зброєю в руках до кінця виконати свого вояцького обов'язку, а й що на довгі роки його ім'я, як і мотиви виживання в умовах утаємниченого полону, викликатимуть різні здогади й припущення серед нашого громадянства як за кордоном, так і на рідній землі, бо, мовляв, на відміну від багатьох своїх побратимів він залишився живим».

«Василь Кук за життя вибрав місце останнього спочинку. В останні два-три роки його життя він часто розмірковував, де він може бути похованим: у Києві на Звіринецькому цвинтарі біля дружини Уляни чи на Байковому цвинтарі близько до могили Кирила Осьмака – Президента УГВР, у Львові на Личаківському полі почесних поховань чи в рідному селі Красне, де є меморіал Борцям за волю України. Свій вибір він віддав Красному. Але залишив усний заповіт. Коли Україна створить у Києві Пантеон Героїв, перенести його прах до Пантеону. Свого часу Василь Кук відмовився від офіційного звання «Героя України», України, яка не визнала УПА, але своє місце в історії України він знав твердо».

Капітан першого рангу Євген Лупаков (СОУ) уточнив, що Василь Кук закликав припинити збройну боротьбу з радянською владою. Про припинення збройної боротьби була ухвала ОУН, але ухвала закликала йти в структури влади і боротися з нею зсередини.

Прекрасним доповненням урочистостей були книжки: «УПА в запитаннях і відповідях Головного командира» – остання прижиттєва робота Василя Кука, яку привіз її упорядник Ярослав Сватко, та «Василь Кук – Головний командир УПА», авторства Віталія Манзуренка та Олександра Іщука.

Віталій Манзуренко, редактор військово-історичного журналу «Однострій», автор книжки «Головний Командир УПА Василь Кук» розповів про свої особисті зустрічі, на основі яких була написана книжка. Він розповів, що у маленькій двокімнатній квартирі, де проживав Василь Кук, було постійно людно. Це був своєрідний штаб людей, покликаних вивчати правдиву історії національно-визвольних змагань XX століття. Кожен, кому вдалося поспілкуватися з останнім командиром УПА, отримував великий пласт правдивої інформації з історії УПА. На жаль, українська влада не надала належної пошани та уваги, не змогла належно оцінити його заслуги перед Україною. Василь Кук був не простою людиною. Треба пам'ятати, що він перебував у підпіллі 17 років. За цей час в Україні чотири рази мінялася влада і кожна з них намагалася його знищити. Віталію Манзуренкові першому з українських істориків Василь Кук дозволив ознайомитися з його особистою архівною справою, яка зберігається в архівах СБУ. Всі звинувачення у зраді та подальшій співпраці з репресивними органами радянської влади були відкинуті після ознайомлення з цією справою. Найбільше вразило історика, що за Василем Куком стежили до 1988 року, і тільки тоді він «по достижению предельного возраста с оперучета снят». Отже, довгі роки Провідник був обкладений різними специфічними методами стеження.

Після відновлення незалежності в Україні у Василя Степановича відкрилося друге дихання. Він очолював науковий відділ Всеукраїнського братства ОУН та УПА, увійшов до Головної булави, вів активну лекторську роботу, співпрацював з канадсько-української редакцією Літопису УПА. Опублікував окремими виданнями і в різних збірках та журналах спогади про Степана Бандеру, Романа Шухевича, Кирила Осьмака, Василя Галаси та інших.

Велич постаті цього невисокого на зріст чоловіка історики оцінять з часом. Не всі розуміли, що він був носієм великого інформаційного пласту, і з утратою цієї людини перегорнута ще одна сторінка української історії, поновити яку вже неможливо.

Багато теплих слів сказала його племінниця, донька брата Филимона п.Ольга Приступа-Кук. Зокрема наголосила, що сьогодні Василь Кук об'єднав нас тут. Ми мали урок нашої героїчної історії від ветеранів УПА, від політиків і громадських діячів, і ця історія має вчити молоде покоління тому, як треба відстоювати свою державу.

Завершив дійство вдячним словом син Василя Кука Юрій Кук:

«Шановні духовні отці! Шановна громадо! Шановні ветерани Української Повстанської Армії!

Я хочу подякувати талановитому скульпторові Миколі Малишку за чудовий пам'ятник, який він створив. Подякувати духовним отцям за те, що вони освятили цей пам'ятник. Щиро дякую Президенту Світової Ліги Українських політичних В'язнів Богдану Качору за надану ним фінансову допомогу по створенню цього пам'ятника. Дякую Конгресу Українських Націоналістів і його лідерові Олексію Івченкові, а також Всеукраїнському об'єднанню «Свобода», Український народній партії, молодіжній організації «Пласт» та всім іншим націоналістичним організаціям, які прийшли на церемонію освячення пам'ятника моєму Батькові. Щиро дякую дочці Кирила Осьмака Пані Наталії Осьмак за організацію урочистостей з нагоди освячення цього пам'ятника. Дякую ветеранам ОУН-УПА, які не забули свого Командира».

Наталія ОСЬМАК

МОВА І НАЦІЯ

Акція демонстративної зневаги української (за Конституцією – державної) мови ще від часу президентських виборів, коли Л.Кучма пообіцяв надати російській мові статус другої державної, під проводом відомих міських та обласних рад набирає за сучасної регіональної влади все більших обертів. Долучилася до цього процесу й Запорізька обласна рада. Та якщо раніше зневага йшла від комуністів, то тепер і Партія регіонів перебрала на себе ініціативу звільнити територію України від української мови. Якщо в Запоріжжі раніше за впровадження російської мови як державної агітувало богуслаєвське лобі в міській раді, то тепер його ідеологи піднялися на вищий партійно-державний щабель – ради обласної.

ВАЛУЄВЩИНА У НАСТУПІ.
А ЩО Ж УКРАЇНЦІ?

Тарас ШЕВЧЕНКО,
член правління
ЗОО ВУТ «Просвіта»

Пророк нації Тарас Шевченко більше 150 років тому написав: «Возвеличу Малих отих рабів німих! Я на сторожі коло їх Поставлю Слово!» Слово рідне за цей півстолітній період так і не стало символом визволення – раби залишилися німими. Сьогодні в Запоріжжі, як і в Україні, «дядьки отечества чужого» волають про жалюгідний стан російської мови. Ось і в сфальшованій Пояснювальній записці депутатам Запорізької обласної ради відомий регіональний українофоб ллє крокодилячі сльози, що буцімто в «Україні штучно обмежується використання російської мови на радіо, телебаченні, в кінопрокаті, …здійснюється цілеспрямована політика ліквідації вищої освіти російською мовою; …ситуація посилюється штучним обмеженням використання російської мови в діяльності органів державної влади і місцевого самоврядування, в судочинстві, в економічному і соціальному житті, в освітньому процесі дошкільних, загальноосвітніх учбових закладів», пропонує рішення під назвою «Про реалізацію конституційних гарантій на вільне використання російської мови в Запорізькій області та сприяння виконанню зобов'язань України щодо реалізації норм Європейської Хартії регіональних мов або мов меншин», яке обласна рада прийняла майже одноголосно (з 91 присутніх депутатів лише один голос проти). «Презавзяті патріоти» забивають осиковий кілок у серце кожного українця – його мову, а «братія мовчить, витріщивши очі».

2009 року Головна служба з питань гуманітарного розвитку при Секретаріаті Президента України оприлюднила дані, що 2009 року Україна витратила 3 мільярди 195 мільйонів гривень бюджетних коштів на утримання навчальних закладів з російською мовою навчання. Росія не виділила жодних коштів на утримання навчальних закладів з українською мовою навчання в Росії. В Україні функціонує 983 дошкільних навчальних заклади з російською мовою виховання. В Росії подібних закладів українською мовою немає. В Україні навчається російською мовою 779 423 учні загальноосвітніх навчальних закладів, 1 292 518 учнів вивчають російську мову як предмет і 165 544 учні вивчають російську мову факультативно або в гуртках. В Росії вивчають українську мову як предмет 205 учнів, а 100 вивчають її факультативно. Навчаються російською мовою в Україні 59 656 студентів вищих навчальних закладів I-II рівнів акредитації і 395 186 студентів III-IV рівнів акредитації. В Росії жоден студент не навчається українською мовою.

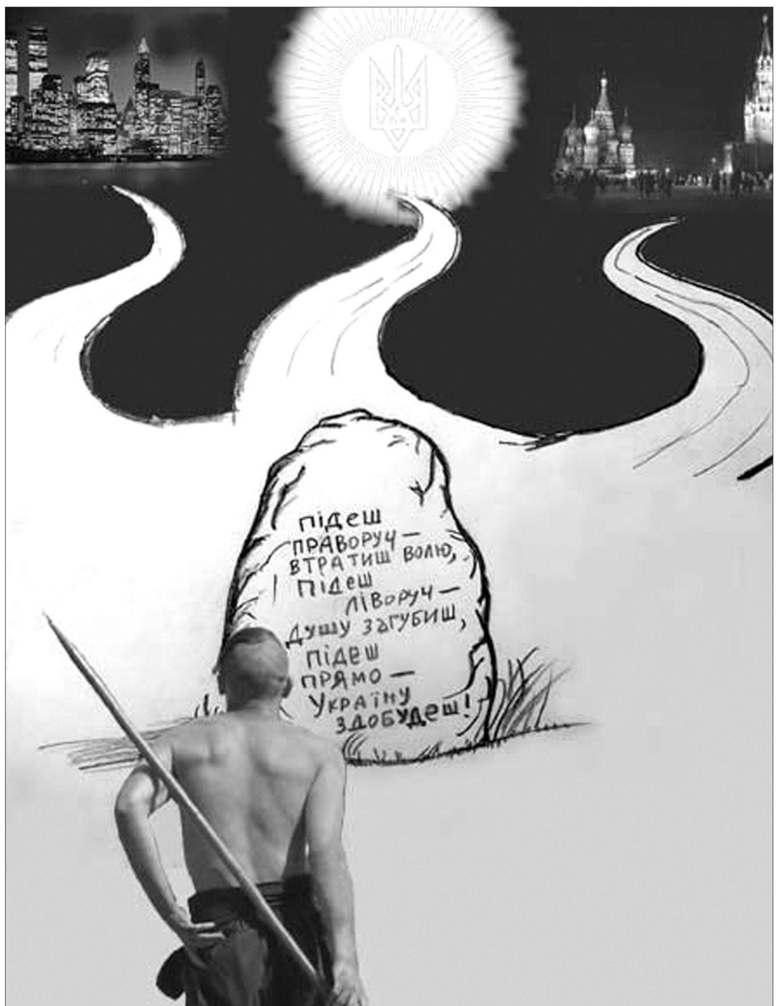
В Україні за рахунок державного бюджету надруковано 1 555 500 примірників підручників російською мовою вартістю 18 млн. 616 тис. грн. В Росії державним коштом не надруковано жодного підручника українською мовою.

Якщо взяти до уваги усереднений розподіл школярів, які брали участь у зовнішньому незалежному тестуванні 2009 року (тести з математики, біології, географії, історії України, фізики, хімії), то за мовою складання він був таким: 75,7% учнів обрали українську мову, а 23,9% – російську, що цілком відповідає кількісному складу носіїв української і російської мов.

У Запорізькій області діє 621 школа. Українською мовою навчання охоплено 65% шкіл, з російською мовою навчання 216 шкіл (35%). Та це лише справна цифра для офіційних звітів. Правдива ж ситуація у тому, що кількість українських шкіл є значно меншою, оскільки викладання у багатьох школах має характер двомовності.

На місцевому рівні не забувають підтримувати функціонування російської мови, забуваючи про підтримку своєї, – міська рада Запоріжжя і 07.08.2008 року обласна рада прийняли рішення №15 «Про програму розвитку російської мови, російської культури в Запорізькій області на 2008-2012 роки».

У статті 10 Конституції України зазначається, що «державною мовою в Україні є українська мова» (на законодавчому рівні внесено роз'яснення Верховним Судом). Автор Пояснювальної записки, він же автор проекту рішення, вводить в оману депутатів і українців, коли стверджує, що «історичні обставини і умови соціально-економічного і культурного розвитку Запорізької області зумовили активне і широке використання російської мови в усіх сферах соціального життя». Чого тут більше – відсутності необхідних знань зі славістики, історії України, культури, духовності, чи нерозуміння потреби спиратися на достовірні наукові джерела, чи це українофобські фантазії видавати бажане за дійсне?! «Це ще й відверта брехня, бо 350-річне росіщення українців через заборону мови царським і комуністичним режимами призвело до асиміляції українців, яким «загальносоюзну общепонятну мову» треба було вживати в усіх сферах суспільного життя. Ось один з епізодів, яким чином здійснювалися заборони. Колишній професор Харківського університету Олександр Ратгавз, який нині живе в Ізраїлі, свідчить про протест 1951 року студентів Харківського університету, які відмовилися складати іспити російською мовою. «Тоді 800 з них було репресовано, багатьох вивезено на Сибір, а 33-х на закритому суді засуджено до смертної кари і розстріляно». Така правда «історичних обставин» використання російської мови в Україні.

Автор документів до обласної ради, посилаючись на третій абзац статті 10 Конституції України, вболіває лише за російську мову, «напрочь» забуваючи про національні меншини. У Законі України «Про мови в Українській РСР», який чинний і тепер в Україні, у ст. 28 зазначається, що «в Українській РСР навчальна і виховна робота в професійно-технічних училищах, середніх спеціальних і вищих навчальних закладах ведеться українською мовою, а у випадках, передбачених частинами другою і третьою ст. 3 цього Закону, поряд з українською – і національною мовою більшості населення». Росіяни в Запоріжжі та Запорізькій області не складають національної більшості населення (за винятком окремих сіл Кам'янко-Дніпровського району, Куйбишевського району та с. Ґусарка), тому зазначені норми ч. 2 ст. 3 Закону України «Про мови в Українській РСР» у цьому випадку не є чинні. Нагадуємо депутатам, що в УРСР в Запоріжжі було лише дві школи з українською мовою викладання. Хіба це не виразний показник насильницької асиміляції українців у совдепії?

Європейська Хартія з регіональних мов і мов меншин, на яку посилається автор Пояснювальної записки, констатує, що «захист і розвиток регіональних мов або мов меншин не повинен проводитись на шкоду офіційним (тобто державним) мовам і необхідності вивчати їх». Гаазькі рекомендації щодо освіти є такі: «Особи, які належать до національних меншин, зобов'язані інтегруватися в широке суспільство через належне володіння державною мовою». До того ж, впровадження положень Європейської Хартії в життя є прерогативою держави, а не обласної ради.

Розвиткові російської мови в Запорізькій області, як і в Україні, ніщо не загрожує. Вона не може бути ні регіональною, ні тим більше офіційною на Запорізькому терені, бо має материнські коріння в Росії.

Депутатам обласної ради достеменно відомо, що за 19 років Незалежності в Українській Державі не створено повноцінного національного інформаційного простору, бо без належної управлінської й фінансової підтримки держави українські засоби масової інформації доведені до стану вторинності. Користуючись аж занадто гаслами демократизації і свободи слова, цинічно і брехливо ведуть мову про нібито жалюгідний стан «русского» слова і «русскоязычного населения» в Україні й, зокрема, в Запорізькій області переважно ті, хто «подобный сотням беглецов на ловлю счастья и чинов заброшен к нам по воле рока» і ратують за російську офіційну (чи регіональну – підміна термінів не міняє суті претензій), бо не спроможні вивчити українську.

Без мови немає нації – це добре розуміють українофоби, пропонуючи малоросам-депутатам прийняти стосовно українців дискримінаційне рішення про подальше росіщення українців козацького краю, де колись гартувалася воля й українська національна свідомість. Росіянам-шовіністам і доморощеним малоросам треба звертатися до витоків і врахування правдивих історичних чинників щодо функціонування української мови у царській і більшовицькій імперії, бо українці добре знають «що ми? чиї сини? яких батьків? ким? за що закуті?», і тоді настане порозуміння між носіями російської й української мов. Нав'язування сьогодні двомовності в Україні, чи в її південних та східних регіонах, – це шлях тоталітарного росіщення українців, і, без усякого сумніву, призведе до загострення міжетнічних стосунків.

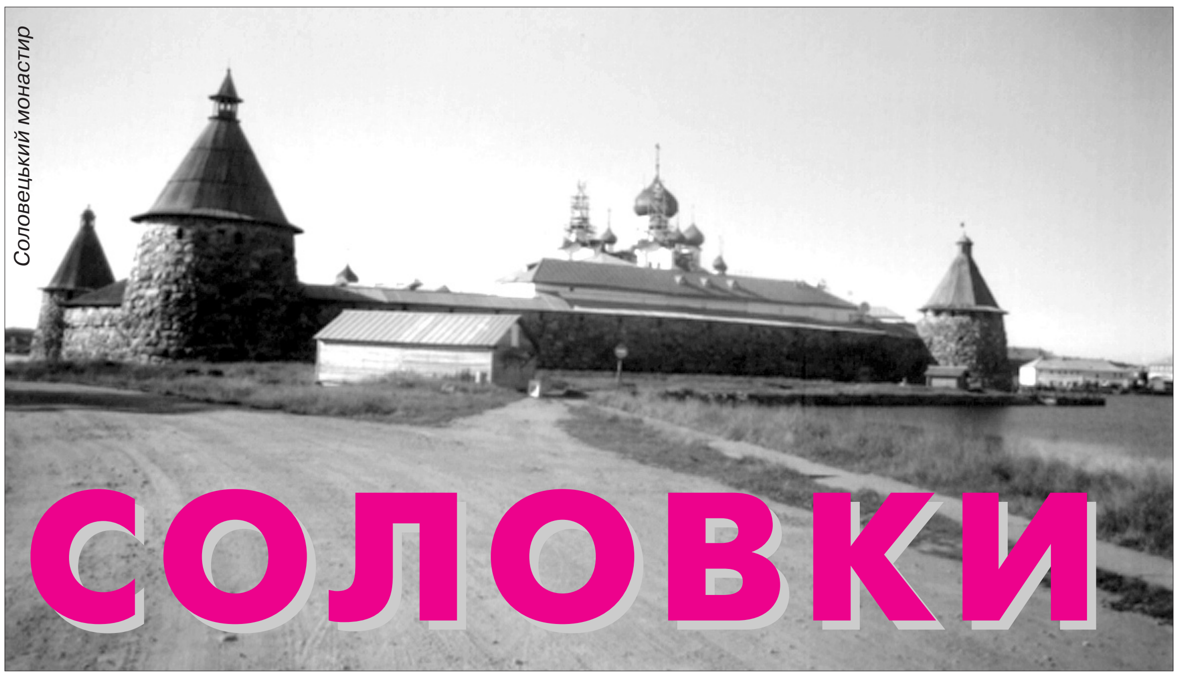
Нагадуємо депутатам-малоросам, що будь-яка дискримінація заборонена ст. 14 Європейської Конвенції з прав та основних свобод людини, яку Верховна Рада ратифікувала 17 липня 1997 року, визнавши юрисдикцію Європейського Суду обов'язковою для нашої держави.

Вважаємо, що проект рішення «Про реалізацію конституційних гарантій на вільне використання російської мови в Запорізькій області та сприяння виконанню зобов'язань України щодо реалізації норм Європейської хартії регіональних мов меншин» суперечить ст. 10, ч. 2 ст. 19 Конституції України, рішенню Конституційного суду від 14.12.1999 № 10-рп/99 та п.4 ст. 2 ч. 1 Європейської Хартії регіональних мов або мов меншин.

Коли писалася стаття, засоби інформації повідомили про реєстрацію у Верховній Раді України Закону «Про мови в Україні», підготовлений відомими українофобами. Процес пішов… Українці, Вашу відповідь має почути зневажена манкуртами Україна!

м.Запоріжжя

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

Соловецький монастир

СОЛОВКИ

і тіні з минулого

Вадим НАРЕТ

Нинішнього року мене запросили взяти участь у поїздці й роботі української делегації за маршрутом у Росії: Левашовське кладовище–Медвежогірськ–Сандармох–Соловки. Я наче знову повернувся до своєї юності, коли слухав доповідь Хрущова, оповіді селян про Голодомор, колишніх політв'язнів – про радянські табори.

Коротко поділюся своїми враженнями від поїздки.

При виїзді з Петрозаводська на шляху до Медвежогорська у Сандармох нас почали переслідувати дивні лиховісні примари. З минулого?

Почати хоча б із того, що до нас у хвіст причепилося міліцейське авто. Наш автобус зупинився, зупинилось і авто. Ми поїхали далі, і ті також не забарилися вирушити слідом. Вони жорстко повторювали всі наші маневри: ми гальмуємо – вони гальмують, ми набираємо швидкість – і вони також починають поспішати.

Керівник нашої делегації Олександр Полянський запитав Олега Мисилюка, одного з діячів товариства української культури «Калина»:

– Навіщо вони за нами їдуть? Чого від нас хочуть?

Той відповів:

– Не знаю. Ви їх самі запитайте, що їм від нас потрібно.

Ми вже виїхали за межі Петрозаводська, як нас зупинили озброєні міліціонери та кінологи з собаками. Змусили всіх залишити салон автобуса. Почалася жорстка перевірка документів, особистих речей членів делегації. За допомогою собак щось шукали, можливо, наркотики й вибухівку.

Минав час, і ми вже запізнювалися на траурний мітинг. Олег зателефонував до Ради Міністрів Карелії. Міністра, як на лихо, на місці не було. Нарешті вона приїхала, вибачилася перед нами. Тим часом міліціонери продовжували свій обшук, а по закінченні з відчуттям виконаного обов'язку від'їхали.

Ось так люб'язно зустріла нас у гості офіційна Росія. Карельська влада тут ні до чого – всім розпоряджається Москва.

Ми приїхали поклонитися святим місцям, де були розстріляні наші діячі культури. Пройшли перевірку на трьох кордонах, а в глибинці Росії з нами повелися як із підозрілими негідниками.

Це називається – потрапили в обійми «дружнього сусіда». І нема в тебе ніяких громадянських прав чи недоторканності, як у представників іншої держави… А які права у 30-ті роки мав той же Курбас?

...Ось представники нашої делегації виступають за «круглим столом». Промовляв голова Київського товариства політв'язнів Куценко. Він зокрема сказав:

– Після всього пережитого в часи тоталітаризму Радянської влади досить дивно бачити, що в Росії скрізь збереглися назви вулиць тієї епохи, зокрема пам'ятники вождям більшовизму...

Незнайомий сірий пан в окулярах у кінці зали подав сигнал і Григорія Петровича відразу перебили:

– Регламент, жорстко дотримуйтесь регламенту.

Я гостро відчув можливу кінцівку його виступу:

– У Росії знову задушена вільна преса, опозиція у підпіллі чи напівпідпіллі, політичні діячі (поки що не масово) сидять у в'язницях чи терміново виїжджають із країни. Розганяють демонстрації протесту. Є відчуття – скоро місць у таборах не вистачатиме.

– Ні, це неправда, – чую голоси з минулого. – Побудуємо нари другого поверху, третього...

Ох, не вистачить – якщо повернуться сталінські часи... Як би Соловецький монастир, як і на зорі Радянської влади, не став у пригоді російським карним органам...

с. Гаврилівка
Вишгородського району
на Київщині

ГРИМАСИ ДОБИ

«ЗАЧИСТКА» ЗА ЕТНІЧНОЮ ОЗНАКОЮ?

З 24 до 26 вересня в парку Перемоги міста Ірпеня, що під Києвом, проводився фестиваль української повстанської та патріотичної пісні «Гайдамака.UA». Під час фестивалю відбулися політичні дискусії та зустрічі з відомими політиками, журналістами та громадськими діячами, а також концертні майданчики, на яких виступили низка відомих українських гуртів, таких, як «Тінь сонця», «ТНМК», «От Вінта», «Мертвий Півень», «Тартак», «Вертеп» і виконавців, серед яких Тарас Чубай, Ярослав Джусь і Тарас Компаніченко. Деякі політики проросійської орієнтації намагалися зірвати «Гайдамаку.UA» ще до його початку. Зокрема звіснодомий депутат від Партії регіонів Вадим Колесніченко звернувся з листом до голови СБУ Валерія Хорошковського з вимогою перевірити законність проведення фестивалю. Окрім Колесніченка, листа підписали президент Єврейського форуму України Аркадій Монастирський і голова ВОО «Правозащитная организация «Общая цель» Руслан Бортник.

Отож, слід було чекати відвертих провокацій, що і трапилося 26 вересня о 20:30, коли до столиків організаторів фестивалю підійшла організована група молодих чоловіків характерної зовнішності. У деяких з них за спиною були заховані бейсбольні бити і палиці. Наблизившись до столика, де реєстрували учасників фестивалю, хулігани тут же приступили до побиття осіб, що сиділи, і продовжили напад бійкою з охоронцями фестивалю, яких виявилося на вході в кілька разів менше, ніж нападників. Не чекаючи підходу допомоги з боку головної сцени фестивалю, молодики з битами кинулися врозтіч по всій території фестивалю, на якій проводилися концерти і лекції.

Тікаючи від охорони фестивалю та учасників, хулігани обіцяли повернутися з великими силами, у зв'язку з чим охорону фестивалю було посилено, в тому числі за рахунок добровольців з числа відвідувачів та учасників фестивалю «Гайдамака.UA».

Дивною виглядає поведінка міліції, двоє працівників якої знаходилися безпосередньо на фестивалі у формі, але не побажали зробити будь-яких ефективних дій, тому ніхто з нападників не був затриманий. За словами організаторів фестивалю, їхнє звернення в міліцію міста Ірпеня було просто проігноровано, незважаючи на те, що є постраждалі з травмами різного ступеня. З'явилися правоохоронці (ще й у великій кількості) лише тоді, коли напад закінчився. Це до болю нагадує події на виборах у Мукачевому чи під ЦВК 2004 року, коли «невідомі» нападали на дільниці та людей за повної відсутності правоохоронців, які на цей час кудись зникали. До речі, з приходом нової влади ірпінську міліцію очолив новий начальник – з міста Макіївки Донецької області. Старі часи вертаються? То, може, нам теж слід згадати ті старі часи і дати їм відсіч?

За матеріалами Майдан-ІНФОРМ

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"

Замовлення №

Наклад 5 000

Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9